

YİĞİT OKUR BÜYÜCÜ

♥
CAN

ROMAN

3. BASIM

Yiğit Okur
BÜYÜCÜ

© 2007, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mart 2007

2. basım: Nisan 2007

3. basım: Şubat 2016, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-0718-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

canyayinlari.com/9789750707186

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

Yiğit Okur
BÜYÜCÜ

ROMAN

CAN YAYINLARI

**YİĞİT OKUR'UN
CAŒ YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

- HULKİ BEY VE ARKADAŞLARI / roman
TOPAL VİKTOR'UN ANILARI / roman
O ZAMAN KİM SÖYLEYECEK ŞARKILARI / 2003 Haldun Taner Öykü Ödülü
PİYANO / roman
GÜVERCİNLER / roman
DENİZ TAŞLARI / roman
TUTUKLANACAKLAR LİSTESİ / öykü
PİÇ OSMAN'IN PABUÇLARI / roman
SIFIRLAMAK / roman
TİR KAMYONLARI / öykü
YAZAMADIĞIM ROMANIN ÖYKÜSÜ / roman
BURALARDAN GEÇERKEN / anı

Yiğit Okur, Orta ve lise öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde tamamladı. 50'li yıllarda, *Varlık*, *Yenilik*, *Mavi* dergilerinde şiirleri yayımlandı; aynı dönemde, Ugo Betti, Jean Cocteau, Herman Wook, André Maurois'dan roman, oyun çevirileri yaptı; *Yeni Sabah*, *Vatan* gazetelerinde tiyatro eleştirileri yayımlandı. Cep Tiyatrosu'nun kurucularından olan Okur, bir süre sahneye çıktı. Hukuk öğrenimini sürdürmek için 1958'de Cenevre'ye giden Okur'un, birincilikle bitirdiği fakültede tamamladığı doktora tezi, Cenevre Üniversitesi Hukuk Ödülü'ne layık görüldü. 1965'te yurda dönen Okur, aile geleneğini sürdürerek avukatlığa başladı. Bu süreçte çeşitli gazete ve dergilerde, söyleşi ve mesleki makalelerle yetindi. Yaklaşık kırk yıl süren sessizlikten sonra Yiğit Okur, *Hulki Bey ve Arkadaşları* adlı romanıyla yeniden yazın dünyasına döndü. *O Zaman Kim Söyleyecek Şarkıları* adlı öykü kitabıyla 2003 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü ve *Deniz Taşları* romanıyla 2006 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü aldı. Yazar, 2016 yılında aramızda ayrıldı.

*Dünyamızın bütün futbolcularına,
onları oynatanlara,
oynatanları da
oynatanlara...*

BÖLÜMLER

* Hanifana.....	11
* Beyaz Perdedeki Tanrıca	35
* Şutsuz Kalan Top	61
* Kıyı Motel	71
* Üzgünüm Leylâ.....	99
* Prodüktör Remzi Bey.....	113
* Sıtkı'nın Garsoniyeri.....	127
* Papazların Köşkünde Geçen Yıllar.....	143
* Rus Ruleti	181
* Büyücü.....	213
* Sıtkı Baba	255

BİRİNCİ BÖLÜM

HANİFANA

Babası öldüğünde Sıtkı, üç yaşındaydı. Haliç doklarında işçiydi babası. Eve geç vakit gelirdi. Karısı, sırma saçlı Çerkez kızı, kocası eve gelince ayaklarını leğende yıkar, beyaz ispirtoyla ovardı. Rüstem Usta erken yatar, şafakla kalkardı.

Babasından hiç anısı yoktu Sıtkı'nın. Sonraları anasının yatak odasında, sehpa da duran düğün fotoğrafındaki, uzun boylu, sert bakışlı, bıyıkları handiyse ağzına giren fotoğrafa baka baka edinmişti babasını.

Babası öldüğünde üç yaşında olan oğlan altısına varınca ilkokula yazıldı. Anası, Sıtkı okusun diye nelere katlanmadı? Hizmetçilik etti, çamaşıra gitti, yıllarca zenginlerin kirlilerini yıkadı.

Sıtkı, orta son dan lise sona kadar, hem okul takımında, hem İstanbul'un uzak bir semtinde, mahalle takımında oynadı. Bizans döneminde kiliseyken, imparatorlukta camiye dönüştürülmüş, tarihi Fatih yangınında içi dışı yanmış yıkıntının avlusunda Sıtkı sol açık oynardı.

Sahanın, ısırganotlarından arındırılmış düzlüğünde her şutta toz bulutu yükselir, yere doğru inerken, koşuşanların saçlarında, kirpiklerinde birikirdi.

Bu toz deryasına bazen bir adam gelirdi. Yangından kalma, devrilmiş kırık mermerlerden birine oturur, maçı seyreder, bitmeden çeker giderdi. Koyu camlı güneş gözlüğü vardı. Toz onun da üstüne birikirdi.

Gözlüklü garip adam, bir akşam gene geldi, maçı sonuna kadar seyretti. Sıtkı, kışında patiska donu, ısırganların üstüne attığı pantolonuyla gömleğini almaya koşarken onu göğüsledi.

— Al şu kâğıdı. Benim adım, kulübün adı, stadın adı

kâğıtta yazıyor... Yarın öğlen gel.

— Kaçta ağbey?

— Öğlen, dedik ya.

— Ne kadar kalırım?

— Hesap mı vereceğiz?

— Hayır, estağfurullah... Öğleden sonra okul var da...

Esrarengiz adam uzaklaştı.

Sıtkı gömleğini giydi, pantolonunu geçirdi. Cebine soktuğu kâğıdı avucunda tutuyordu. Arkadaşlarına “hoşçakalm” demeden sıvıştı. O güne kadar hayatında gizli bir şey olmamıştı. Ne gizlemiş, ne gizlenmişti.

Öğleden önceki son dersi asmazsa stada öğlen saati yetişemezdi.

İki dolmuş değiştirdi. Dönüş parası kalmamıştı. Sağ cebinde, avucundan bırakmadığı kâğıt elinin nemiyle buruşup yumuşamıştı.

Turnikelerden birinin önünde durdu. Turnikenin öbür yanında iriyarı bir adam şezlongdan bozma bir şeye yan gelmiş, sigara tüttürüyordu.

— Ağbey... Ağbey...

Adam doğruldu.

— Ne istiyorsun lan zibidi?

Cebinden çıkarıp kâğıdı gösterdi.

— Nedir lan o?

Sıtkı kâğıdına göz attı. Oysa bu kaçınıcı okuyuşuydu? Gene de ağzından yanlış çıktı:

— Rektör... Rektör...

— Ne rektörü lan?

Bir daha göz attı.

— Direktör... Teknik direktör.

Adam hafifçe doğruldu.

— Turnikeler kilitli. Altından geç.

Sıtkı iki büklüm eğildi. Turnikenin altı geçilir gibi değildi.

— Ulan zibidi, sen hıyar mısın? Turnikenin altından geçilir mi? Üstünden geç.

Sıtkı turnikenin üstünden öbür yana atladı, adama

kâğıdı uzattı.

— Lan sen gerçekten gerzeksin. Buradan sahaya çıkılmaz. Burası tribün girişi. Sahaya nereden çıkılır tarif etsem, kuş beynin öyle karışır ki, dünyanı şaşırırsın. Şuradan gir. Merdivenleri in, in, in... Koridoru yürü, yürü, yürü... Bitince sola. Yürü, yürü, yürü... Tekrar sola. Sonra gene yürü, direkt, dimdirekt... İlk kapıdan çık. Baştan anlatayım mı?

Sıtkı tarif edilen kapıdan çıkınca gözleri büyüdü. İlk kez futbol sahası görüyordu. Yirmi kadar futbolcu sahanın çeşitli yerlerinde jimnastik yapıyordu. Ne kadar çok top vardı. Sanki herkese bir tane.

Yangın yerindeki topları bir taneydi. Maç bittikten sonra top muhtarın oğlunda kalırdı. Arada bir iç lastik patlayınca araba tekerleği tamircisine koşarlardı. Tamirci, şambrel yapıştırır gibi, patlağı solüsyonla yapıştırırdı. Solüsyonun ne hoş kokusu vardı.

Arada bir meşin de patlardı. Hep aynı yerden sökülürdü. Harçlıklarını yan yana getirip meşini Tahtakale'deki ustaya yaptırmışlardı. Keçi derisinden. Usta iyi dikememişti. Dilimlerden biri şişik yapıyordu. Hep oradan sökülürdü.

— Amca şunu biraz kırpsan şişik düzelmez mi?

— O uğurdur. Nazar değmesin diye...

Tamir parasını alır, oğlanları defederdi. Ama, uğur yüzünden top yerde hep yamuk giderdi.

Sahadaki toplar yangın yerine hiç benzemiyordu. Bakındı. Güneş gözlüklü adamı aradı. Tam karşısında duruyordu. Ama sahanın öbür tarafında. Sahayı adama doğru adımlamaya başladı. Ürktü, geri döndü. Saha kenarından yürümeye başladı. Kalenin arkasından dolanıp adama ulaştı.

— Ben geldim.

— Çıkar gömleğini, ayakkabılarını, pantolonunu. At suraya. Oraya değil oğlum, çizginin dışına.

Doncek kalmıştı. Patiskası tertemiz. Anası sade zenginlerin kirlilerini yıkamıyordu.

— Giy bakayım şu ayakkabıları. Sıkıyor mu?

— Hayır efendim.

— Yalan söylüyorsun. Sıkıyor. Çıkar. Çoraplarını da çıkar. Bak orada çorap var. Bir çift giy. Bir de şunları dene. Oğlum onları değil. Yanındakileri. Başparmağını oynat. Nasıl?

— İyi.

— Topuğunu arkaya daya. Nasıl?

— İyi.

— Giy şu şortu. O formayı da geçir.

Geçirdi. Sabun kokuyordu. Renklerine baktı. Yüreği duracaktı.

— Gel peşimden.

Güneş gözlüklü önde, Sıtkı arkada koşmaya başladılar. Kaleye doğru gidiyorlardı. Kaleci, ayağında eşofman, kalenin üst direğine asılmış kendini bir öne bir arkaya sallıyordu. Bir elini direktten çekip kolunu pervane gibi çeviriyor, sonra aynı hareketi öbür koluyla yapıyordu.

Gelenleri görünce atladı. Uzun boylu, uzun suratlı, sevimsiz bir adamdı. İki elini dizlerine koyup yaylanmaya başladı. Güneş gözlüklü Sıtkı'ya döndü:

— Orada dur.

On sekizin dışındaydılar. Önündeki toplardan birine topuğuyla vurup topu Sıtkı'ya uzattı.

— Şut.

Sıtkı asıldı. Top kalenin alt doksanından soldan ağlarda. Kaleci yerde, sağda.

Güneş gözlüklü bir top daha yuvarladı.

— Şut.

Sıtkı asıldı. Kalenin üst direğinden teğet, ağlarda. Kaleci zıplarken yumruğunu üst direğe çarpmıştı. Yere tükürdü.

Bir top daha.

— Şut.

Kalecinin koltuk arasından ağlarda.

Kaleci sinirlenmişti. Isınma hareketleri yapa yapa kale-den uzaklaştı. Yanından geçerken Sıtkı'ya yan gözle bakıp “püf” dedi.

Güneş gözlüklü Sıtkı'ya seslendi:

— On sekiz çizgisine gel. Şut!

Boş kaleye gene doksandan.

— Yaklaş.

Topu havaya attı.

— Kafa.

Boş kaleye ortadan.

— Kafanın üstüyle vurma, alınına yakın vur. Al! Kafa!

Boş kaleye, top ağlarda.

— Gir kaleye topları topla... Elinle değil, ayağınla... Diz şuraya ayağınla. Şimdi bırak topları. Başlaaa!

Sıtkı adama döndü, adam kollarıyla koş işareti yapıyordu.

— Saha çizgisinin üstünden, içeri dışarı taşmadan... Hızlı, daha hızlı.

Kronometresine bastı.

Sıtkı ikinci turu bitirince kara gözlüklü düdüğünü öttürdü.

— Haydi giy elbiselerini. Yarın sabah onda burdasın!

Ertesi gün erken saatte Sıtkı okula koştu. Ders zili daha çalmamıştı. Sınıfa girip çantasını sıra gözüne koydu. Oradan fırlayıp nöbetçi müdür yardımcısının kapısını tıkırdattı.

— Hocam, annemi hastaneye kaldırdılar. İzin verirseniz, bugün derslere girmeyeceğim.

— Velinden tezkere getirmeden olmaz.

— Velim annem.

— İyi ya.

— Efendim hastaneye kaldırdılar.

Müdür yardımcısı duraksadı.

— O halde, tam teşkilatlı hastane raporu isterim. Haydi git şimdi. Geçmiş olsun.

Koridoru geçerken sınıfına göz attı. Arkadaşları sınıfa

doluşmuşlardı. Sırası oracıkta, pırtıl çantası içindeydi. Bir daha o sıraya oturmayacaktı. Yıl sonuna kadar çanta sıranın içinde kaldı.

Siyah gözlüklü adam dünkü yerindeydi. Yanında surat-sız kaleci. Karşılarında Sıtkı yaşında bir oğlan. Saçlar dört numara tıraşlı. Sıtkı'dan biraz kısa, Sıtkı'ya kıyasla omuzları daha geniş, baldır kasları göze çarpacak kadar güçlü.

— Efendim, geldim.

— “Efendim” değil, “Hocam”.

— Hocam geldim.

Kara gözlüklü kronometreli saatine baktı.

— On yedi dakika geç kalmışsın. Bir daha istemem. Haydi, ikiniz birlikte... Isınma hareketleri... Bir-ki, bir-ki...

Dürt-dürt... Dürt-dürt...

— Koşmayaaa başla! Çizgi üstünde. İçeri dışarı taşmak yok.

Kısa boylu, geniş omuzlu fırladı, Sıtkı arkasından. Kara gözlüklü bağırıyordu:

— Hızlı... Daha hızlı. İki tur...

Suratsız kaleci mırıldandı:

— Orhan Ağbey, sıfırdan yeni takım oluşturmaya çalışıyorsun. Yangın yerinden toplama çurçurlarla bu iş olmaz, yıllar lâzım.

— Sanki sen zembille indin. Sana da yıllarca emek verilmedi mi?

— Evet, yıllar da geçip gitti. Kocadım.

— Eee... Bu işler böyledir. Her şeyin bir başı bir sonu var. Jübilen yapılıncaya değin yükü para götürürsün. Napacan parayı? Yer, tüketirsin. Spor yazarı olamazsan, ömrünün sonu huzurevlerinde geçer.

— Hanım, vekâletname ver, jübilenin getirisini ben alacağım, diye tutturdu.

— Heh, heh, heh!... Karılar parayı erkeklerden iyi korur.

Haydi, bırak çançanı, git, yerine geçecek adamını çalıştır. Gerçi kimse senin yerini tutamaz ama, o delikanlıyı Başkan önerdi. Benim de gözüm tuttu. Çıta gibi.

Suratsızın sırtını sıvazladı, hafifçe itti.

Suratsızın adı Osman'dı. Lâkabı Sırık.

Sırık Osman. Foto muhabiri dövmekle ünlüydü.

Sıtkı'yla önündeki soluk soluğa kalenin arkasına gelmişlerdi. Orada saha çizgisi yoktu. Sıtkı bir hamle yapıp önündekinin hizasına geldi.

— Senin adın ne?

— Mustafa. Bana Musto derler. Çarşamba Mahalle Takımı'ndan...

— Benimki Sıtkı. Samatya Yangın Takımı'ndan.

Musto'dan geri kalmamak için, takımına isim uydurmuştu.

Korner çizgisine gelince, Musto önde, Sıtkı arkada koşmayı sürdürdüler.

Hanife Ana'nın mektubu tutan eli titriyordu. Mektup kısaydı. Şeridi eskimiş daktiloda yazıldığı için, birinci nüshadaki bazı harflerin gövdelerine karbonun mor lekeleri dolmuştu. Bir kez daha okudu. Önce sarardı, sonra morardı. Sonra yeldirmesini kaptığı gibi yola düştü. Müdürün odasına destursuz girdiğinde tansiyonu fırlamıştı. Mektubu müdüre uzattı.

— Müdür Bey, nedir bu?

Müdür yarım gözlüklerinin üstünden önce karşısındaki kadına baktı. Ellilerini çoktan aşmış, yorgun çehrelili, alnı çizgilerle doluydu. Saçlarının ağarmamış kısımları altın sarısı. Sonra mektuba göz attı. Gözlerini tekrar kadına çevirdi. Ters, kaba bir adamdı.

— Hanım, ne istiyorsun?

— Oğlum nerde?

— Okul sana sormuş, sen de bana mı soruyorsun? Bul oğlunu. Bak, ne yazıyor burada? Devamsızlık süresinin bitimine on bir gün kalmış.

— O ne demek?

— Okula gelmemeyi sürdürürse bu yıl çıkar. Gelecek yıl da sürdürürse okuldan atılır. Dingonun ahırını mı burası? Okul, okul. Anladın mı?

— Hekim olsun, diye... Mehendiz olsun, diye... Çamaşır, bulaşığa... Of! Of!... Bu oğlan sabah çıkıp akşam dönüyor. Bu nereye gidiyor?

— Sana sormuşlar hanım, sana!.. Okumadın mı bunu? Velisinin hastalığını ileri sürüp izin aldığından bu yana okula gelmemiş.

— Velisi kimmiş?

— Allah Allah! Sana yazdıklarına göre...

— Elbette... Babası öldüğünde üç yaşındaydı. Velisi benim. Yakışıklı oğlan oldu. Ana tarafıma çekti... Hoca, hoca söyle, yoksa kötü kadınlar mı kapattı oğlumu?

— Hanım bana bak! Ben şey müdürü değilim. Okul müdürüyüm! Al şu mektubu, bul oğlunu, getir bana. Ben onun anasını bellerim.

Sıtkı sofaya girdiğinde anası, kumaşı patlamış koltuğunda oturuyordu. Kucağında oklava.

— Okul nasıl geçti? Dersler?..

— Çok iyi... Çok iyi...

— Bu yıl da sınıfı geçecek misin?

— Öğretmenler geçirirse...

— Kim geçiyor sınıfı? Sen mi? Öğretmenler mi?

— Ana, saçma sapan sorular sorma.

— Bana bak! Gözlerime bak! Yalan söyleme. Okula gitmiyormuşsun! Nereye gidiyorsun?

Sıtkı sıvışmak için arkasını döndü. Anası öylesine kükredi ki, Sıtkı olduğu yere mıhlandı.

— Gel buraya, otur şuraya! Anlat. Yalan söyleme. Yoksa beni bir daha göremezsin!

Sıtkı içindeki azabı dökmek istiyordu. Önce yere aşağı baka baka mırıldanarak, sonra başını ağır ağır kaldırarak, yüksek sesle her şeyi anlattı. Anasından bir yakarış yükseldi:

— Allahım!.. Allahım! Büyük Allahım!.. Neydi benim günahım? Neydi? Neydi? Niye beni kepaze ettin?

Fırladı, Sıtkı da oturduğu yerden fırladı. Anası kucağındaki oklavayı eline almış, Sıtkı'nın üstüne üstüne gidiyor, ama vuramıyordu. Oklavayı sağa sola, boşluğa savuruyordu.

— Kepaze! Rezil! Yalancı köpek!.. Köpek dölü! Baban da yalancı köpekti. Beni babamdan isterken “Haliç'te kaptanım” demiş. Babam da on yedisindeki kızını, kırkını aşmış kaptana verdiğini sandı. Kaptan!.. Kalafata çekilmiş teknelerin gövdesini zımparalar, kurt deliklerini macunlar, zehirli astar çekerdi. Kaptanmış!.. Bari başka şeye yarasaydı! Ne gezer. Otuz beşime kadar beni çocuksuz bıraktı. Doğurduğumda uçtum, uçtum. Seni doğuracağıma taş doğursaydım. Mehendiz olasın diye, hekim olasın diye, saçımı süpürge ettim. Pisliğin dölü, gitti futbolcu oldu.

Oklavayı tekrar kaldırınca, Sıtkı başını önüne eğdi. Odasına gidip kapıyı kilitledi.

Yüreği acı içindeydi. Yıllar sonra gene aynı odanın kapısını bir kez daha kilitlediğinde yüreği gene kavruluyor olacaktı.

Sıtkı, bir yatak sığacak kadar ufak odasında, karyolanın kenarına ilişmiş, ayak uçlarına bakarken, anası da, kaldırıp kaldırıp oğluna vurmaya kıyamadığı oklavanın ucuna iki eliyle yapışmış, alnını ellerinin üstüne dayamıştı. İçi kavruluyordu: “*Allahım mahallelinin yüzüne nasıl bakacağım? Ele güne karşı ne diyeceğim?..*”

İzleyen günlerde Sıtkı'nın anası gene sabahın köründe yollara düştü, çamaşıra koştu. Sıtkı artık dokuza kadar uyuyor, sonra fırlayıp stada koşuyordu. Akşam ikisi de eve yor-

gun argın dönüyordu. Anasının hazırladığı yemekleri yemeye utanıyordu.

— Ana, eline sağlık. Ben yedim.

Yarı aç, yarı tok yatıyordu.

Okula artık dönmeyecekti. Antrenmanlar her gün sürüyordu. Bir gün erken kurtulunca Fatih'teki yangın yerine gitti.

— Ulan ne zamandır ortalıkta yoksun! Sol açıksız antrenman yapıyoruz. Haftaya Karagümrük'le maçımız var. Üstelik deplasman...

— Arkadaşlar, bakın önce napacağız? Gerekli olan önce jimnastik. Sağ ayak... Kaldırabildiğiniz kadar... Sağ elin parmak uçlarına kadar... Sonra sol ayak, sol elin parmak uçlarına kadar... Anlaşıldı mı? Sonra bacaklar açık, vücut yaylanacak, sağ avuç sol ayak ucuna, sonra sol avuç sağ ayak ucuna... Komutları ben vereceğim. Haydi başlıyoruz.

— Ulan bırak bu saçmalıkları. Eski köye yeni âdet mi getiriyorsun? Sen anana söyle, donunu boyasın.

Muhtarın oğlu pantolonunu indirdi. Patiska donu pembemsi sarımtıaktı.

— Bir kilo soğan alacak. Kabuklarını soyup kaynatacak. Fokur!.. Anladın mı? Basacak donu leğene. Fokur... Don kuruyunca... İşte bu renk...

— Arkadaşlar donu boyarız. Önemli olan kondisyon tutmaktır. Bu sahayı dört kez koşarak döneceğiz. Ciğerler körük olacak, körük!..

Yangın yeri delikanlılarından biri dayanamadı.

— Ulan amma da ukâla oldun. Uzatma. Kaptan ne derse o olur.

Kaptan muhtarın oğluydu. Sıtkı'nın inadını kırmak, hevese getirmek için topu ona doğru attı, bağırdı:

— Haydi aslanlarım sahaya!

Sıtkı kendine uzanan topa bir sol çaktı. Top ısırganların içine gömüldü. Arkasını dönüp koşmaya başladı.

Yangın yerine bir daha dönmeyecekti.

Okul da, mahalle takımı da yaşamından çıkmıştı.

YİĞİT OKUR BÜYÜCÜ

ROMAN

"Sevilmeye odaklanmış bu gözlü buluşmalar, giderek sohbetlere dönüşmeye başlamıştı. Arkadaşlık duygusu öne çıkıyor, çılgınca sevimlileri arkadaşlıklarına serenat düzeyinde kalıyordu. Yatağa bağdaş kırıp çıplak oturuyor, Satla'yı da karşısına otortuyordu."

"Çevirdiğim filmlerdeki rolleri severek mi oynadığımı sanıyorsun? Parmaklarında ziller, göbük çukurunda sahte pırlanta, kalça figürleri... Hayır, artık karakter rolleri oynamak istiyorum. Kafanda bir proje var: Büyücü."

"Bütün batıl inançlar evrenseldi. Büyü bu inançların şahıydı. Batıl inançla din birbirlerine rakipti. Biri diğerini alt edemezdi. Ne var ki, binlerce yıldan bu yana birlikte varılmalarını sağlayan da, bu amansız rekabetleri almıştı."

Yiğit Okur, *Büyücü*'de, mesleklerinden başka dünyası olmayanları, her şeye meslek gözüyle bakan kavruk yaşamları kazıyınca, altından bütün renkleriyle has insan çıktığını gözlemliyor. Öbür romanlarında olduğu gibi gene mizah yüklü, yüksek tempolu anlatımıyla güldürüp, düşündürüyor. Gene hızla kahkaha giydiriyor. Ayrıntıya ve görseleğe olan tutkusu her paragrafı birer film karesine dönüştürüyor. Bundan önceki romanlarını sevenler, *Büyücü*'yü de aynı tatla okuyacaklar.

KAPAKTAKİ FOTOĞRAF: İSA ÇELİK

ISBN 978-975-07-0718-6

9 789750 707186

<http://www.canyayinlari.com>